

Locul și rolul metodelor interactive, în stimularea activităților didactice cu studenții mediciști

Relația profesor-student, poate reprezenta în anumite situații date, cheia realizării unor activități didactice care, desfășurate în timpul pedagogic adecvat (curs și/sau seminar), pot să determine existența unei noi atitudini și conduite psihopedagogice, vizând în primul rând actul de predare-învățare dar și participarea și coparticiparea interactivă a celor doi actori implicați direct în acest demers stimulatîv-creativ.

În acest context, existența exercițiilor aplicative / joc la anumite discipline din compartimentul socio-uman (în speță-psihologie medicală, sociologie medicală, comunicare medic-pacient), determină dar și valorifică o nouă conduită educațională și anume, comunicarea și

interrelaționarea profesor-student vs.student-profesor.

Folosirea ca punct de plecare in diferite dimensiuni ale cunoașterii a exercițiilor aplicative/joc, poate deveni o permanență în cadrul activităților didactice universitare, care fac apel la variatele soluții găsite în rezolvarea situațiilor-problemă existente într-o anumită conjunctură dată. Astfel, captându-i studentului atenția, stimulându-i gândirea, imaginația și valorile volitiv-emoționale, putem realiza secvențe educaționale ce pot și pun în valoare, inclusiv experiențele de „boboc” din anul I, realizând întregul în anul VI, Nelso J. R.(2014) remarcă într-un proverb indian că: „Nu judeca nicio persoană până când nu ai umblat cel puțin două luni cu mocasinii lui”, ceea ce reprezintă de fapt cunoașterea de către profesor/magister a însăși atitudinii studentului față de disciplina de

studiu cât și modalitatea practică prin strategiile educative aplicate, a celor asimilate de cel în cauză.

În acest context, „încălțând mocasinii studentului” (metaforic vorbind) profesorul va reuși să-și răspundă la câteva întrebări, pornind de la :

- ce-l motivează sau nu-l motivează pe student să participe la cursul și/sau seminarul respectiv?
- ce ar vrea să audă de la el, studentul la curs și/sau seminar?
- cât de implicat ca persoană este studentul la curs și/sau seminar?
- cum și cât de corect poate gestiona studentul, cunoștințele asimilate la curs și/sau seminarii?
- se face sau nu se face apel la experiența de viață a studentului, în directă sa legătură cu stilul și calitatea propriei vieți?

Și, totodată, enumerarea ar putea continua importantă fiind logistica educațională aplicată în vederea realizării obiectivelor atât operațional-cognitive, cât și atitudinal-afective, astfel încât timpul pedagogic alocat, să fie folosit la maxim de cei doi actori direct interesați și implicați: profesorul și studentul vs studentul și profesorul.

Pentru a deveni plauzibilă ideea enunțată anterior, vom face referire directă la disciplinele la care s-au aplicat de-a lungul anilor, făcându-se și în prezent, dovedindu-și veridicitatea în timp, exercițiile aplicative/joc, fiind prezente în anumite secvențe didactice(ale cursului și/sau seminarului) ale procesului de predare-învățare, din perspectiva sa, instructiv-educativă, evidențându-se disciplinele:

- Psihologie medicală
- Sociologie medicală

- Comunicare medic-pacient

De asemenea, atât cursurile cât și seminariile, au avut în permanență pornind încă din faza de concept a lor, și elementul/statutul de interactiv, determinând astfel, o nouă conduită atitudinal-comportamentală din partea studenților, fiind în conformitate și răspunzând în mod creativ, la cerințele și doleanțele lor, ținând cont în permanență de particularitățile lor de vârstă, dar și de nevoia uneori stringentă, de a se cunoaște și autocunoaște, depăși și autodepăși, performanța fiindu-le certitudinea dezvoltării umane complexe.

Totodată, Berne E (2002), primele minute s-au constituit din cele legate de „spargerea gheții” (acomodare, acceptare, înțelegere, comunicare, relaționare) astfel încât în predarea și asimilarea noilor cunoștințe nu s-a mai înălțat eterna barieră din partea unor studenți (tot asta,

iar slide-uri, mă plictisesc, ațipesc, mi-e somn, e așa de monoton, nu mă motivează, de ce-am venit, nu înțeleg, sunt doar spectator, e nașpa) determinându-l și motivându-l atitudinal prin apariția în contextul activităților didactice, a metodelor interactive, ele ținând cont întotdeauna de:

- tematica cursului și/sau seminarului;
- momentul pedagogic/strategic prielnic în cadrul activității didactice;
- disponibilitatea studentului de a participa activ interrelaționând la/în activitatea didactică;
- existența feedback-ului din partea studentului, ca modalitate de evaluare a actului de predare-învățare a celor predate de către profesor;
- implicarea sa emoțional-afectivă în timpul pedagogic a cursului și/sau seminarului, considerând această perioadă, în unele

cazuri...scurtă, comportamentul educațional schimbându-se atât de-o parte cât și de cealaltă.

Demersului nostru educațional-motivațional considerat ca instrument de lucru sub forma metodelor interactive în principal-**exercițiul aplicativ/joc**, i se adaugă acestuia într-o ordine logico-constructiv-evolutivă și în contextul disciplinelor socio-umane, predate, următoarele:

- cuvintele/vorbele;
- proverbele și zicătorile;
- cugetările și maximele;
- citatele;
- narațiunile morale;
- poveștile terapeutice

înșiruirea lor nefiind deloc întâmplătoare, ea reliefând și elementul de cogniție la această vârstă (adolescența) a studentului, încercând a-i creiona și o viitoare abordare culturală a actului medical în sine pe care-l va desfășura neuitând

că un medic este și va fi întotdeauna un fin și rasat intelectual și om de cultură al cetății și nu numai.

Cu certitudine că, prin exercițiul psihopedagogic întreprins, rezultă faptul că implicarea directă a acestuia în activitățile didactice universitare, transformă actul de predare-învățare, într-o realitate a relației celor doi actori: profesor-student vs student-profesor, învățarea având un caracter interactiv iar valențele sale determină în timp, stări și conduite atitudinal-comportamentale, prezente într-un anumit context dat, ca rezultat al activităților și valorilor etico-morale dobândite în perioada formării într-o unitate de învățământ superior (medical în cazul nostru), pornind de la ceea ce spunea Goethe: „Dacă pe un individ îl tratezi așa cum este el, acesta va rămâne așa cum este, dacă

va fi tratat așa cum ai dori să fie sau ar putea fi, el va deveni cel dorit sau cel ce ar putea fi.’’

Deci, cartea de față este începutul și pretextul ca-ndrumar,... pentru...curs și... seminar.

Conf. Univ. Dr. Psih. Maria Dorina Pașca